

DILEXI TE (II)

L'exhortació apostòlica Dilexi te de el papa LLeó XIV ens convida a estar atents davant les pobreses que existixen al nostre voltant. Sovint tenim una visió reduccionista que ens porta a considerar-la únicament en relació amb els béns materials que es posseïxen. És cert que els estudis sociològics ens poden proporcionar dades importants per a conèixer la realitat que ens envolta i ajudar-nos a veure, per exemple, que no podem mesurar les pobreses materials de hui amb criteris d'altres èpoques, per la qual cosa unes certes condicions de vida que en temps passats eren comuns, hui no són considerades concordes amb la dignitat humana; o que en moltes zones del nostre món, el fenomen de la pobresa afecta més a les dones que als hòmens per la seua situació de major dependència i fragilitat. Però no hem d'oblidar que, per als cristians, l'important a l'hora de descobrir les pobreses que existixen al nostre al voltant no són les estadístiques, sinó la mirada de la fe que ens ajuda a veure els rostres personals en els quals s'encarnen les diferents pobreses.

El papa LLeó ens recorda en l'exhortació que els pobres i les pobreses tenen nombrosos i variats rostres, que sovint estan prop de nosaltres i davant els quals no podem ser insensibles: existix la pobresa d'aquells que no tenen bens materials per a viure dignament; la dels qui estan marginats socialment i no tenen mitjans necessaris per a donar veu a la seua dignitat de manera que siguin escoltats; la dels que es troben en condicions de debilitat o fragilitat personal o social; la d'aquells la pobresa material dels quals té el seu origen en una pobresa humana i cultural i no troben camins per a eixir d'ella; la dels privats de drets o de llibertat; o la dels qui viuen en ambients en els quals no tenen possibilitats per a un creixement personal i humà que els possibilita eixir de la situació en la qual viuen. Quan tenim esta mirada de fe sobre la realitat que ens envolta descobrim que, sovint, enmig d'una societat de l'abundància, viuen germans amb grans pobreses.

Per a lluitar contra totes estes situacions els éssers humans hem de superar la temptació de la indiferència que es dona davant fenòmens tan injustos com la fam en el món, o el fet que milions d'éssers humans visquen en condicions d'indignitat com si fora una cosa inevitable. Tots podem aportar el nostre xicotet gra d'arena per a construir un món més digne de l'ésser humà. A més d'evitar caure en la indiferència, hem de comprometre'ns en una transformació cultural: mentres visquem des de la convicció que la felicitat s'aconsegueix per l'acumulació de riquesa i l'èxit social, que cal aconseguir fins i tot a costa de perjudicar als altres i de cometre injustícies mai aconseguirem una societat més justa, perquè esta mentalitat conduïx a una extensió de la pobresa i a una acumulació cada vegada major de les riqueses en mans d'una minoria. I tot este compromís ha de nàixer, a més, de la convicció que "la caritat és una força que canvia la realitat, una autèntica potència històrica de canvi" i, per tant, "és la font a la qual ha de fer referència tot compromís per a resoldre les causes estructurals de la pobresa" (DT 91).

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***